अगर्व्वितात्मा युक्तश्च सान्त्वयुक्तोऽनसूयिता। अवेक्षितार्थः शुद्धात्मा मन्त्रयीत द्विजैः सह।
कर्म्मणा येन तेनैव मृदुना दारुणेन च। उद्धरेद्दीनमात्मानं समर्थो धर्म्ममाचरेत्।
न संशयमनारुह्य नरो भद्राणि पश्यति। संशयं पुनरारुह्य यदि जीवति पश्यति।
यस्य बुद्धिः परिभवेत्तमतीतेन सान्त्वयेत्। अनागतेन दुर्ब्बुद्धिं प्रत्युत्पन्नेन पण्डितं।
योऽरिणा सह सन्धाय शयीत कृतकृत्यवत्। स वृक्षाग्रे यथा सुप्तः पतितः प्रतिबुध्यते। ५९१५
मन्त्रसंवरणे यत्नः सदा कार्य्योऽनसूयता। आकारमभिरक्षेत चारेणाप्यनुपालितः।
नाच्छित्त्वा परमर्म्माणि नाकृत्वा कर्म्म दारुणं। नाहत्वा मत्स्यघातीव प्राप्नोति महतीं श्रियं।
कर्षितं व्याधितं क्लिन्नमपानीयमघासकं। परिविश्वस्तमन्दञ्च प्रहर्त्तव्यमरेर्ब्बलं।
नार्थिकोऽर्थिनमभ्येति कृतार्थं नास्ति सङ्गतं। तस्मात्सर्व्वाणि साध्यानि सावशेषाणि कारयेत्।
संग्रहे विग्रहेचैव यत्नः कार्य्यो ऽनसूयता। उत्साहश्चापि यत्नेन कर्त्तव्यो भूतिमिच्छता। ५९२०
नास्य कृत्यानि बुध्येरन्मित्राणि रिपवस्तथा। आरब्धान्येव पश्येरन्सुपर्य्यवसितान्यपि।
भीतवत्संविधातव्यं यावद्भयमनागतं। आगतन्तु भयं दृष्ट्वा प्रहर्त्तव्यमभीतवत्।
दण्डेनोपनतं शत्रुमनुगृह्णाति यो नरः। स मृत्युमुपगृह्णीयाद्गर्भमश्वतरी तथा।
अनागतं हि बुध्येत यच्च कार्य्यं पुरःस्थितं। नतु बुद्धिक्षयात्किञ्चिदतिक्रामेत्प्रयोजनं।
उत्साहश्चापि यत्नेन कर्त्तव्यो भूतिमिच्छता। विभज्य देशकालौ च दैवं धर्म्मादयस्त्रयः। ५९२५
नैःश्रेयसौ तु तौ ज्ञेयौ देशकालाविति स्थितिः।
तालवत्कुरुते मूलं बालः शत्रुरुपेक्षितः। गहनेऽग्निरिवोत्सृष्टः क्षिप्रं सञ्जायते महान्।
अग्निस्तोकमिवात्मानं संधुक्षयति यो नरः। स वर्द्धमानो ग्रसते महान्तमपि सञ्चयं।
आशाङ्कालवतीं दद्यात्कालं विघ्नेन योजयेत्। विघ्नं निमित्ततो ब्रूयान्निमित्तं वाऽपि हेतुतः।
क्षुरो भूत्वा हरेत्प्राणान्निशितः कालसाधनः। प्रतिच्छन्नो लोमहारी द्विषतां परिकर्त्तनः। ५९३०
पाण्डवेषु यथान्यायमन्येषु च कुरूद्वह। वर्त्तमानो न मज्जेस्त्वं तथा कृत्यं समाचर।
सर्व्वकल्याणसम्पन्नो विशिष्ट इति निश्चयः। तस्मात्त्वं पाण्डुपुत्रेभ्यो रक्षात्मानं नराधिप।
भ्रातृव्या बलिनो यस्मात्पाण्डुपुत्रा नराधिप। पश्चात्तापो यथा न स्यात्तथा नीतिर्व्विधीयतां।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्त्वा सम्प्रतस्थे कणिकः स्वगृहं ततः। धृतराष्ट्रोऽपि कौरव्यः शोकार्त्तः समपद्यत।
इत्यादिपर्व्वणिसम्भवपर्व्वणि कणिकवाक्ये चत्वारिंशदधिकशततोऽध्यायः समाप्तश्च सम्भवपर्व्व ॥ १४० ॥

॥ अथ जतुगृहपर्व्व ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततः सुबलपुत्रस्तु राजा दुर्य्योधनश्च ह। दुःशासनश्च कर्णश्च दुष्टं मन्त्रममन्त्रयन्। ५९३५
ते कौरव्यमनुज्ञाप्य धृतराष्ट्रं नराधिपं। दहने तु सपुत्रायाः कुन्त्या बुद्धिमकारयन्।
तेषामिङ्गितभावज्ञो विदुरस्तत्त्वदर्शिवान्। आकारेण च तं मन्त्रं बुबुधे दुष्टचेतसां।